

anledning af vedkommende Jurisdiktionschef, kan Krigsretten, naar han atter tiltales for denne, efter nøie Overveelse af hans Forsejlers Bestaaenhed og samtlige øvrige Omstændigheder, om fornødent, idømme ham som Tillægsstraf, at han fjernes fra sin Afdeling. Han bliver da i sin resterende Tjenestetid, denne beregnet saaledes, at han eventuelt betragtes som forlods udtagen til fortsat Tjeneste, at anvende til Krigsmagtens Nytte efter Krigsbestyrelsens nærmere Bestemmelse, dog at saadanne Individer ikke samles i særlige Straffesafdelinger." Lær jeg spørge: Er nu ikke her Krigsrettens Afgang til at dømme et saadant Individ bort fra sin Afdeling omgjærdet med en saadan Række af Forhindringer, at det kun vil blive aldeles undtagelsesvis, at Paragrafens Straffebestemmelse vil blive bragt til Anvendelse. Naar vi tage en 6 Maaneders Tjenestetid, 7½ Maaned for Fodsolket, som ligger længst inde — vi have ingen Vintertjeneste mere — hvorledes tror man saa egentlig, der skal blive disteret 60 Dages Dagtarvæst svarende til 5 Gange idømt Fængsel, hvoraf mindst 1 Gang skal være ved Krigsretsdømme? Og saa maa Krigsretten endda ikke dømme fra Afdelingen uden at tage alle mulige Hensyn. Jeg tror ikke, man naaer det, man har tilsigtet. Der er endvidere kommet ind i Paragrafen en Passus, som lyder saaledes: „at han eventuelt betragtes som forlods udtagen til fortsat Tjeneste." Jeg maa ærlig tilstaa, jeg forstaaer ikke, hvad Meningen er dermed. Tidligere havde man Noget om, at Folk skulde udtages forlods til Garnisonstjeneste, men efter den niugældende Hærlow fjænder man jo ikke Noget til denne forlods Udtagelse. Det er mulig en Feil fra min Side, men saa vil den høitærede Krigsminister kunne oplyse mig om min Feiltagelse. Saalænge vi havde ved Fodsolket Vinterstyrke, var der jo Nogle, som bleve forlods udtagne til Tjeneste, men den er jo falben bort, og ved Rykkeriet bliver jo efter den sidste Hærlow hele Rekrutstyrken inde til Tjeneste. Hvorledes man dernæst vil anbringe og anvende disse Individer, det er mig aldeles usforstaaeligt, naar man vil holde sig Lovens Bestemmelser efterrettelig. Jeg kan ikke være enig med den høitærede Krigsminister i, at Bestemmelsen om, at de ikke skulde blive ved deres Afdelinger, kan opfattes saaledes, at man blot kan sende dem fra den ene Afdeling til den anden. Det vilde dog for de Afdelinger, som ere i Besiddelse af lutter respektable Børnepligtige, være meget haardt at faae tilsendt den Slags Individer, men jeg ser heller ikke, hvorledes Krigsbestyrelsen skal kunne anvende dem, naar den ikke maa samle dem i særlige Afdelinger. Det er ganske vist, at i § 32, saaledes som den var affattet i Lovforslaget af 1876, var der ogsaa en Bestemmelse om, at disse Individer skulde anvendes til Østertjeneste, og der kunde det ganske vist have sine Bæmskeligheder at faae dem anvendte, men det var

dog Bæmskeligheder, som kunde overvindes ad administrativt Veie, og der var i hvert Fald intet Forbud imod at samle dem i særlige Straffesafdelinger. Hvis jeg ikke huster feil, udtalte jeg forresten ogsaa i det andet Thing, at det ingenlunde var min Hensigt at danne saadanne Straffesafdelinger eller Straffekompanier, hvilket jeg fandt vilde være en Uting i en saa lille Hær som den danske, men der havde Administrationen dog fri Haand til at træffe Bestemmelse med Hensyn til disse Indviders Anvendelse, hvilket derimod er Administrationen affaaaret ved Bestemmelsen i denne Paragraf. Sa, ikke engang de meget omtalte Søforter, som man jo har tiltænkt alle mulige Bestemmelser, kan man bruge til at anbringe dem paa. Jeg ser, at det for ganske nylig i det andet Thing er blevet foreslaaet, at Søforterne skulde benyttes til Op-lagsplads for Kjøbmandsvarer. Tidligere har man foreslaaet dem anvendte til Vadeanstalt og til en skandinavisk Rido; nu vil man have dem brugt til Forbedringshus, men jeg tror, at man ikke engang vilde være istand dertil, medmindre man vilde opsøre en provisorisk Adskillelse paa Søforterne, hvorved de Individer, som dømtes til at være der, kunde forhindres fra Omgang med Besætningen. Det er ganske vist, at det, saaledes som Strafferetten nu er, har sine store Bæmskeligheder at blive fri for de virkelige Bagabonder ved Afdelingerne; men langt hellere end at gaa den Veie, som her er foreslaaet, og hvorved jeg tror at have paavist, at man ikke vil naae sit Maal, maa man sørge for, at virkelig usforbederlige Personer komme bort fra Hæren og komme derhen, hvor de høre hjemme, nemlig i Forbedringshuset, hvilket man vil kunne opnaa ved at gjøre Forandring i Anvendelsen af strengt Fængsel paa Vand og Brød for visse Forsejler. Denne Straffearart træder jo istedetfor en vis Del af den civile Forbedringshusstraf, og naar man tager den bort for visse Forsejler, saa kunne disse Individer meget tidligere blive idømte Forbedringshusstraf, og det er ikke inhumant mod disse Individer; thi det staaer dem jo frit for ved deres bedre Opsørsel at undgaa en saadan Straf. — Et Vædringsforslag, som jeg havde stillet ved 3die Behandling i Folkethinget i 1877 under Nr. 165 til § 200, var heller ikke saa heldigt at blive vedtaget; men Paragrafen har i det foreliggende Lovforslag faaet en saadan Affattelse, at den omtrent er bragt til den Form, som blev ønsket af Krigsministeren ved Behandlingen dengang, og jeg skal saaledes ikke videre omtale den. Det glæder mig, at det ogsaa her i dette Thing, ligesom i det andet Thing, er lykkedes for de ærede Medlemmer, som tidligere stode som Modstandere af Straffelovforslaget af 1876, at overvinde deres Bæmskeligheder saaledes, at de se sig istand til at stemme for Lovforslaget, ialtfald med mindre betydelige Vædringer. Da jeg hørte den ærede 4de Landsthingsmand for 1ste Kredts (Carstensen) tage Ordet, sagde jeg mig selv,